

den, at det er et meget positivt element, at man får lov til at bestemme noget mere i husholdningerne, at en almindelig LO-lønmodtagerfamilie med mand og kone på normallønsområdet får 11.000 kr., godt og vel endda, mere til rådighed i år, end de ellers ville have fået.

Og det er selvfølgelig en helt ny tid, at det ikke alene er politikerne, der disponerer over folks indkomst, men at de selv får lov til at bestemme lidt mere. Det er vi meget glade for, og så har det yderligere den virkning, som er sigtet her, at nedbringe ledigheden med 22.000, det er jo det målrettede tal for 2004 og samme niveau 2005. Det er vi i virkeligheden godt tilfredse med, og jeg går også ud fra, at hr. Nicolai Wammen er tilfreds med det.

Kl. 13.30

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Wammen nyt spørgsmål.

Nicolai Wammen (S):

Socialdemokratiet synes, det kan være fornuftigt at give skattelettelse, hvis de bliver givet til arbejdsindkomster, og hvis de ikke målrettet bliver givet til dem med de højeste indkomster, der har mest i forvejen, mens regningen bliver sendt videre til børnefamilierne.

Det, der er sagen her, og som jo er regeringens problem, er, at nu pumper man en masse penge ud, og samtidig må regeringen indrømme, at det, man får for dem, kun er netto ca. 6.000 arbejdspladser. Det er regeringens eget bud, hvis tingene går godt, hvis det går, som regeringen forventer.

Så må jeg bare spørge finansministeren: Hvornår er det sidst gået, som regeringen forventede, når det gælder arbejdsløsheden? Må finansministeren ikke erkende, at han gang på gang i denne sal har måttet stå op og sige: Desværre var vores forudsigelser lidt for positive, men bare vent, venner, det skal nok gå godt?

Problemet er, at man kommer med en medicin, som er den forkerte til en alvorlig sygdom. Man kan godt stille sig op og sige, at det her er lige det, der skal til. Det har bare vist sig ikke at virke.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg synes jo, det er imponerende, at den medicin, der er brug for ifølge hr. Nicolai Wammen, er, at man yderligere skal beskutte virksomhederne, for det er sikkert bedre at ansætte medarbejdere,

hvis man opkræver flere penge hos virksomhederne.

Det her er så en anden model. Vi øger ikke beskatningen af virksomhederne. Vi holder fast i den vækst, der har været i det offentlige forbrug, så der i dag er 11.300 flere ansatte i den offentlige sektor end dengang, Socialdemokratiet havde regeringsmagt til og med 2001. Vi følger altså den linje og siger, at nu er det så i den private sektor, at man får lidt mere at gøre godt med i familierne. Der bliver fremrykket investeringer, der er fuldstændig afpasset forventningerne til konjunkturfølget, eller vi skubber lidt mere til det spirende opsving, vi ser. Jeg tror, at man vil opleve mange, der vil sige: Det her skulle I ikke engang have gjort, det var ikke nødvendigt.

Da vi gennemførte finansloven, der yderligere bidrager med 10.000 flere i arbejde i år, var der mange af dem, der professionelt giver prognoser, der sagde, at det var der overhovedet ikke baggrund for, at det ikke var nødvendigt. Vi sagde dengang, at vi går lige til det, vi mener konjunkturfølget kan tåle, når det gælder ledig kapacitet. Det, der sker i verden omkring os, som rammer os, har taget lidt længere tid, det kan man se i Tyskland og i Frankrig ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til finansministeren. Taletiden er udløbet.

Hr. Wammen for det sidste spørgsmål. Vi skal nå meget i dag.

Nicolai Wammen (S):

Jeg må bare sige til finansministeren, at Danmark under denne her regering har ligget fuldstændig i bund i EU med hensyn til at skaffe arbejdspladser. Nu kommer man så med sin store jobplan. Efter at have været passiv i år kommer man med det, der så skal sætte gang i tingene, og det er en medicin, som har vist sig ikke at virke, og man indrømmer jo selv, at det, det vil kunne give, er 6.000 arbejdspladser. Vi er meget glade, hvis det vil kunne give 6.000, men vi mener bare ikke, det er nok.

Vi må også konstatere, at hver evig eneste gang denne finansminister er kommet i Folketinget og har fortalt, hvad han kan skaffe af arbejdspladser, så er det endt stik modsat, så er det endt med, at vi har mistet arbejdspladser. Det er godt, at regeringen har erkendt, at der er et kæmpeproblem, men hvorfor i alverden kunne man da ikke komme med en medicin, der kan gøre noget alvorligt ved sygdommen, frem for